

RESSÒ DE LA PARAULA

El silenci de l'Advent

L'Advent conté una crida profunda i apassionant.

Aquesta crida és tan important que des de fa segles ha posat en moviment la gent, ha canviat rostres derrotats i macilents en semblants il·luminats, ha aixecat cossos paralitzats per la por i la impotència.

Assumim, una vegada més, el repte d'escoltar aquesta crida, perquè la necessitem urgentment. Discernir la vocació pròpia de l'Advent, assumir-la i arribar a viure-la en el cor és una cosa avui totalment necessària.

És el que estem vivint socialment, internacionalment, personalment, allò que desperta aquesta necessitat urgent. Estem immersos en temps de crisi. I les crisis històriques són com buits que tendeixen a omplir-se de paraules i missatges «salvadors», grans discursos i programes. També provoquen molt de soroll, veus de víctimes directament afectades i crits d'atenció proclamant solucions com panacees infal·libles, generalment justificades des d'ideologies tancades.

Aquesta és una de les raons per les quals un autor fa una invitació, una mica estranya per a la majoria, al silenci. Paul Evdokimov ho anomena «el misteri del silenci». El silenci conté un misteri i està vinculat a la vivència de l'Advent:

«El silenci és l'Advent, el temps de l'espera, “tot i que és de nit”, l'espera de l'inesperat. Com

deia Heràclit: “Si no s'espera, no es pot trobar allò inesperat”. La desesperança omple la boca del no-res, però la desesperança és el llindar de l'esperança. Guarda el teu cor a l'infern i no desesperis, va dir Crist a un “starez” contemporani» (*L'amor boig de Déu*, 21.34).

Què vol dir això? Aquest autor es planteja la pregunta, tan comuna entre nosaltres, de què es pot respondre a un ateu que demana proves per creure. Respon: «Únicament això: quan l'home entra en si mateix, troba el veritable silenci, sent com una crida que li ve del Pare “que està en el secret” (*Mt 6,6*). El Pare parla pel seu Fill, la seva Paraula, que no aclapara mai, sinó que testimonia la proximitat immediata: “Heus aquí que soc a la porta

i truco”» (*Ap 3,20*). Aquí hi ha el veritable esperit de l'Advent.

Nosaltres, que seguim intentant discernir i escoltar la vocació de Déu, podem entendre aquests missatges:

—L'Advent, amb el que significa de recuperar l'esperança i l'ímpetu per viure, no comença amb una planificació o un càlcul de possibilitats per al nostre futur, sinó amb la capacitat d'escolta.

—Perquè tot, l'Advent i tota la Història de la Salvació, va començar i començarà sempre, amb una Paraula, una crida, que té el seu origen en el cor de Déu.

—Aquesta vocació pretén assolir el nostre cor. Però aquest cor pot sordejar, o millor, estar «ensordit» per mil sorolls o per un hermetisme de mort.

Vet aquí, doncs, les grans tasques de l'Advent. Déu està a la porta trucant; què significa aquesta porta tancada? Què impedeix obrir-lo?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Seguint les petjades

Una de les diverses formes d'expressió de la pietat dels fidels i de la religiositat popular que ajuden a progressar en el coneixement del misteri de Crist és el romiatge. Recolliré tot seguit el testimoni d'un grup de vint-i-un pelegrins, d'edats, entre vint-i-sis i vuitanta-dos anys, de procedències i d'ocupacions diverses, que, seguint els passos d'un sant, van caminar durant una setmana, refent una part del seu itinerari vital, apropant-se i aprofundint la seva experiència espiritual. «Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins» (*SJ 128,1*). Llegim el relat dels pelegrins:

«Primera etapa. L'escolta del silenci ha permès pensar en el què dona sentit

a les nostres vides. Després de posar en comú les vivències i experiències vitals, d'escoltar-nos els uns als altres, hem constatat la importància del lliurament al proïsme, en especial el qui més ho necessita.

Segona etapa. Diuen que l'amor mou muntanyes, a nosaltres ens ha mobilitzat durant aquesta etapa pensar en tot l'amor que el Senyor ens proporciona, per lliurar-lo als altres.

Tercera etapa. Viure el present i afrontar la seva realitat. Ens allotgem en un alberg que acull famílies i persones sen-

se recursos. Durant l'Eucaristia compartim el que ens il·lumina i el que enfosqueix la nostra llum, les esperances i desànim. Valorar i agrair.

Quarta etapa. Les experiències viscudes i compartides ajuden a sortir del propi jo i compartir, a fer-nos sensibles al patiment dels altres. Ens acull el mossèn del poble amb una actitud que és referent i testimoni del que anem reflexionant i pregant.

Cinquena etapa. Arribem a la muntanya santa. Preguem pels qui ens han deixat. També deixem tot el que no

ens fa bé. És el moment del sagrament del perdó. Som pecadors perdonats.

Sisena etapa. Arribem al final del camí proposat. Acaba el romiatge. En aplegar-nos, com cada dia, entorn la taula de Jesús, donem gràcies per aquest camí recorregut que ens ha apropat més a Ell. Donem gràcies pels companys de camí. Hem acabat la ruta proposada. No és però un punt final, és un punt i seguit.»

Aquesta és l'experiència. Apropar-se al Pare, seguint el Fill, amb la força de l'Esperit, seguint un itinerari, caminant un camí fressat per un sant.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El silencio del Adviento

El Adviento contiene una llamada profunda y apasionante. Esta llamada es tan importante que desde siglos ha puesto en movimiento a la gente, ha cambiado rostros derrotados y macilentos en semblantes iluminados, ha levantado cuerpos paralizados por el miedo y la impotencia.

Asumimos, una vez más, el reto de escuchar esta llamada, porque la necesitamos urgentemente. Discernir la vocación propia del Adviento, asumirla y llegar a vivirla en el corazón es algo hoy totalmente necesario.

Es lo que estamos viviendo social, internacionalmente, personalmente, lo que despierta esa necesidad urgente. Estamos inmersos en tiempos de crisis. Y las crisis históricas son como vacíos que tienden a llenarse de palabras y mensajes «salvadores», grandes discursos y programas. También provocan mucho ruido, voces de víctimas directamente afectadas y gritos de atención proclamando soluciones como panaceas infalibles, generalmente justificadas desde ideologías cerradas.

Esta es una de las razones por las cuales un autor realiza una invitación, un tanto extraña para la mayoría, al silencio. Paul Evdokimov lo denomina «el misterio del silencio». El silencio contiene un misterio, y está vinculado a la vivencia del Adviento:

«El silencio es el Adviento, el tiempo de la espera, “aunque es de noche”, la espera del *inesperado*. Como decía Heráclito: “Si no se espera, no se puede encontrar lo inesperado”. La esperanza llena la boca de la nada, pero la desesperanza es el umbral de la esperanza. Guarda tu corazón en el infierno y no desesperes, dijo Cristo a un “starez” contemporáneo» (*El amor loco de Dios*, 21.34).

¿Qué significa esto? Este autor se plantea la pregunta, tan común entre nosotros, de qué se puede responder a un ateo que pide pruebas para creer. Responde: «únicamente esto: cuando el hombre entra en sí mismo, encuentra el verdadero silencio, oye como una llamada que le viene del Padre “que está en lo secreto” (Mt 6,6). El Padre habla por su Hijo, su Palabra, que no agobia nunca, sino que testifica la proximidad inmediata: “He aquí que estoy a la puerta y llamo”» (Ap 3,20). Aquí está el verdadero espíritu del Adviento.

Nosotros, que seguimos intentando discernir y escuchar la vocación de Dios, podemos entender estos mensajes:

- El Adviento, con lo que significa de recuperar la esperanza y el ímpetu por vivir, no comienza con una planificación o un cálculo de posibilidades para nuestro futuro, sino con la capacidad de escucha.
- Porque todo, el Adviento y toda la Historia de la Salvación, comenzó y comenzará siempre, con una Palabra, una llamada, que tiene su origen en el corazón de Dios.
- Esta vocación pretende alcanzar nuestro corazón. Pero este corazón puede estar sordo, o mejor, «ensordecido» por mil ruidos o por un hermetismo de muerte.

He aquí, pues. Las grandes tareas del Adviento. Dios está a la puerta llamando, ¿qué significa esa puerta cerrada? ¿Qué impide abrirle?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«Hem d'agrair els voluntaris-col·laboradors de totes les parròquies de la nostra diòcesi la gran tasca que realitzen»

Fa pocs dies ha tingut lloc a Vilafranca del Penedès la Trobada de formació de preveres i diaques organitzada per la Pastoral Vocacional del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Una cinquantena de preveres hi han participat. La jornada ha estat molt profitosa i enriquidora. Seguidament, el rector de les parròquies de Santa Magdalena de Canyelles (Garraf), i de Sant Pere i Sant Fèlix d'Olivella (Garraf), Mn. Fermí Martín, ens en fa una valoració.

Com ha viscut la Trobada de formació de preveres i diaques del 14 de novembre passat?

La salutació i presentació de la temàtica del bisbe Agustí la vaig trobar molt interessant i motivadora en posar l'accent en la diferència entre la «crida» (relació interpersonal, de cor a cor) i el «reclam» (relació per seducció, agradable als sentits,...). Evidentment Jesús, Déu ens CRIDA, no ens reclama. «De mestre només en teniu un» (Mt 23,10). La presentació de l'Objectiu diocesà per part de la Delegació de Pastoral Vocacional: «Som cridats. Cridats a ser poble», va ser repetitiva d'altres vegades: Trobada inici de curs de preveres i diaques i les trobades de formació per a laics a Vilafranca i Sant Feliu de Llobregat.

Quins temes heu aprofundit?

Dividits en tres grups de treball hem aprofundit els tres moments

que se'ns ofereix per treballar l'objectiu diocesà a totes les comunitats i parròquies: 1) Recordem el nostre baptisme; 2) La vocació cristiana a la llum de la Paraula de Déu; 3) Discernir la crida de Déu. Aquesta dinàmica ha facilitat el compartir sincer i frater de les experiències i inquietuds entre nosaltres.

Quines accions dureu a terme els preveres del bisbat per aplicar l'Objectiu diocesà?

Cada comunitat, amb els diferents grups i equips que la conformen, anirà veient com concreta l'aprofundir el treball proposat amb una mirada àmplia i profunda de com ens crida i ens ha cridat Déu, una lectura d'aquesta realitat a la llum de la Paraula de Déu i descobrir i mirar de dur a la pràctica les crides que el Senyor ens fa per respondre, personalment, però també per ajudar d'altres a descobrir

i respondre la crida que Déu els fa. De moment, tot aquest projecte de treball l'anem acompanyant amb la pregària personal i comunitària.

Com heu viscut els preveres la Cadena de Pregària per les Vocacions, amb el lema «La vocació, font de nova vida»? Creieu que despertarà l'interès en persones de la nostra diòcesi?

Particularment, i pel que sé d'alguns companys més propers, ens afegim personalment a la cadena d'oració i també en fem difusió a la comunitat parroquial. També es té present a les celebracions comunitàries de la litúrgia. Els fruits els deixem per a Déu, a nosaltres ens toca acompanyar, cuidar,... el sembrat!

La feligresia s'implica en les activitats de les parròquies?

Hi ha una bona part que sí, tot i que sabem que no són bons temps per a la fidelitat en el compromís. En alguna comunitat costa més que en d'altres trobar relleu de persones. Tot i així, crec que l'Església, les parròquies, les comunitats,... disposem d'un excel·lent nombre de voluntaris-col·laboradors en el treball concret del Regne que cal reconèixer i agrair ben sincerament.

Amb goig en el Senyor, ens plau convidar-vos a fer-vos presents en la pregària i acompanyar-nos en la cerimònia de l'Admissió als Ordes Sagrats, que tindrà lloc el dia **4 de desembre del 2023**, a les **19:30h**, a la Capella del **Seminari Conciliar de Barcelona**, presidida pel bisbe auxiliar **Mons. Javier Vilanova**.

Vocación de San Pedro y San Andrés. Juan de Roelas.

Què busqueu? Ells li digueren: Rabí —que vol dir «Mestre»—, on habites?
Els respon: **Veniu i ho veureu.** (Jn 1, 38-39)

DANIEL DELGADO NAVARRO
RAÚL TORNAVACAS PÉREZ
ANTONI MANZANERA NAVARRO
JUAN EUSEBIO BREA SÁNCHEZ
LUIS JAUREGUIZAR GRATACÓS

Se celebra una trobada per fer visible la sinodalitat

El dissabte 18 de novembre passat, organitzat pel Secretariat de Fundacions i Associacions, es va portar a terme la V Trobada amb els representants de les associacions i fundacions canòniques del nostre bisbat.

La trobada va començar a 10.30 h amb una exposició breu de l'objectiu diocesà d'aquest curs i la pregària inicial a càrrec del secretari general, Mn. Joan Pere Pulido. Tot seguit, el bisbe Agustí va adreçar unes paraules de benvinguda als assistents.

La ponència amb el títol «Protocol per la prevenció i actuació en cas d'abusos a menors i manual de bones pràctiques» va anar a càrrec de Mn. Josep Maria Domingo, vicari general de la nostra diòcesi, en la qual va anar desenvolupant el tema des de la realitat en l'àmbit de la nostra societat i de l'Església, passant després a veure els diferents punts que recull el «Manual de bones pràctiques davant l'abús sexual de menors i persones vulnerables».

Un cop acabada l'exposició hi va haver un torn de preguntes on es van poder plantejar qüestions i aclarir dubtes per la seva implementació a les diferents entitats.

Després d'un descans, es va reprendre la sessió on es van donar diferents informacions del Secretariat a càrrec del director Mn. Genís Sans, D.P. Es va acabar la trobada amb una pregària final.

Aquesta trobada ha estat una bona ocasió per fer visible la sinodalitat, de la qual hi estem treballant aquest curs, a través de les diferents entitats canòniques del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que amb les seves diverses finalitats i activitats mostren el compromís de l'Església cap a la nostra societat i reflecteixen aquest esperit vocacional dels seus membres.

Reunió de l'arxiprestat d'Anoia per ajudar les parròquies

L'arxiprestat d'Anoia reuneix trimestralment representants de les diverses parròquies per ajudar-les a dur a terme la vida de la parròquia, especialment en l'acolliment i en la litúrgia. Els mossens ja no viuen als pobles majoritàriament i cal dotar els laics de recursos i formació per ser un referent de la parròquia en la vida del poble.

Cada vegada més es viu no pas com una suplència, sinó com una voluntat de ser responsables de la vida quotidiana de les parròquies rurals. El treball corresponsable de preveres i laics esdevé una realitat de present i de futur.

Ser algú per a algú, una història breu de l'Obra Social Santa Llúcia de Marillac

L'Editorial Claret acaba de publicar *Ser algú per a algú*, escrita pel periodista Jordi Pacheco. És una història breu de l'Obra Social Santa Llúcia de Marillac, una de les diverses obres socials que ha dut a terme la Companyia de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül des que es va instal·lar al barri de la Barceloneta de Barcelona.

El llibre està estructurat en capítols que es corresponen als diferents serveis que ofereix l'entitat: servei d'acollida i orientació, servei d'habitat-

ge per a persones en risc d'exclusió social, el centre de convalescència per a persones sense llar, entre d'altres.

És una història explicada des del moment actual, una fotografia de l'estiu del 2023 en la qual es fa un acompanyament als usuaris dels serveis

que ofereix l'entitat i, a través d'elles, podem apreciar quines són les situacions que les han portat a necessitar els serveis i de quina manera l'Obra Social Santa Llúcia de Marillac treballa per ajudar-les cap a un camí de reinserció social.

Aquesta manera d'estructurar el relat permet anar fent diferents salts enrere per anar recuperant alguns dels moments més rellevants de la història de l'entitat al llarg dels seus 45 anys de vida, subratllant així el perfil evolutiu de l'entitat.

AGENDA

• **Vetlla de la Immaculada.** Dijous 7 de desembre de 2023, a les 19.30 h, organitzada per les delegacions de Joventut de la Província Eclesiàstica de Barcelona. A la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. El bisbe Agustí pronunciarà un comentari de l'evangeli que es proclamarà (Lc 2,19).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i dr. de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, card.

5. ■ Dimarts [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Dalmat o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fund. de la Gran Laura, prop de Jerusalem.

6. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Nicolau de Bari,

bisbe; sant Fortià, innocent màrtir venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fund. Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Dijous [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i dr. de l'Església.

8. □ Divendres [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del segle II aC).

9. ■ Dissabte [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Joan Dídac Cuauhtlatotzin; sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prevere, fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. ■ Diumenge vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / Sl 84 / 2Pe 3,8-14 / Mt 1,1-8]. Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741).

Diumenge I d'Advent (B)

COMENTARI

«I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu»

Comencem un nou temps litúrgic, el temps d'Advent, de preparació per a la vinguda del Senyor, del Redemptor. Així ho diu el profeta Isaïes: *El vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu fora de vós, que salvés els qui esperen en ell.* Per això desitja Isaïes: *Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes.* És el desig de l'arribada del Salvador i Redemptor. Aquest és també el nostre desig en aquest temps d'Advent. De fet aquesta frase la sentirem diverses vegades durant l'Advent. I Jesús a l'evangeli manifesta clarament: *No sabeu quan vindrà el temps decisiu.* Per tant, sabem que vindrà el Senyor. Vindrà al final de la nostra vida però no sabem quan. Per això repeteix: *El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint.* Perquè aquesta és la recomanació del Senyor, *I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.* És la mateixa paraula que ressonava en començar l'evangeli: *Estigueu atents, vetlleu.* No es tracta, per tant, de fer càlculs (com passa tot sovint) sobre quan arribarà la fi del món; la història dona testimoni que hi ha hagut moments en què es pensava que la fi del món era immediata: no ho sabem, no perdem el temps en allò que no podem saber. El que sí sabem és que hem d'estar en una vigilància constant i responsable que exclou tant la impaciència com la son, el temor o el relaxament. El que cal és vetllar, estar a punt per a quan arribi el Senyor, fer servir el nostre temps per a viure a fons la nostra fe. És això també el que ens demana sant Pau a la segona lectura en la certesa que Déu no ens deixarà mai: *Ell us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles.* És això el que se'ns demana, que la nostra vida, la nostra conducta sigui irrepressible i que visquem sempre en comunió amb el seu Fill Jesucrist. Preparem-nos per a rebre Jesús per Nadal i així ens prepararem també per rebre'l quan vingui a la fi de la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b.64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes! Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins. Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila, i vós, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

▶ Salm responsorial (79)

R. Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement. El testimoniatge que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 63,16c-17.19c;64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre desde siempre es «nuestro Libertador». ¿Por qué nos extravías, Señor, de tus caminos, y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y descendieses! En tu presencia se estremecerían las montañas. «Descendiste, y las montañas se estremecieron». Jamás se oyó ni se escuchó, ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por quien espera en él. Sales al encuentro de quien practica con alegría la justicia y, andando en tus caminos, se acuerda de ti. He aquí que tú estabas airado y nosotros hemos pecado. Pero en los caminos de antiguo seremos salvados. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un vestido manchado; todos nos marchitábamos como hojas, nuestras culpas nos arrebatában como el viento. Nadie invocaba tu nombre, nadie salía del letargo para adherirse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú nuestro alfarero: todos somos obra de tu mano.

▶ Salmo responsorial (79)

R. Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.

Pastor de Israel, escucha; / tú que te sientas sobre querubines, resplandece; / despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,3-9)

Hermanos: A vosotros, gracia y paz de parte de Dios nuestro Padre y del Señor Jesucristo. Doy gracias a mi Dios continuamente por vosotros, por la gracia de Dios que se os ha dado en Cristo Jesús; pues en él habéis sido enriquecidos en todo: en toda palabra y en toda ciencia; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo, de modo que no carecéis de ningún don gratuito, mientras aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que seáis irrepressibles el día de nuestro Señor Jesucristo. Fiel es Dios, el cual os llamó a la comunión con su Hijo, Jesucristo nuestro Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Estad atentos, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje, y dejó su casa y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad, entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el señor de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer: no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos.

Lo que os digo a vosotros, lo digo a todos: ¡Velad!».